

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ»

Ἐν Ἀθήναις, Σάββατον 30 Μαΐου 2009

«Ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν,

ἵνα καί ἡμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν (Α' Ἰωάν. 1-4)»

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος

Κύριε Ἰερώνυμε,

Ἐντιμότατε κ. Κυριακίδη,

«Τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἐλληνοφώνων μετὰ τῶν ἀραβοφώνων Ρωμαιορθόδξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑνός καί τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑτέρου, ἔθεσεν ὡς σκοπὸν αὐτοῦ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνης».

Ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὡς γνωστὸν εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καί συνεπῶς μέ τὴν ἱεράν ἱστορίαν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. Τά δέ Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τά ἀναντίρρητα μαρτύρια καί τά ψηλαφητὰ τεκμήρια τῆς ἱεῤῥας ταύτης ἱστορίας, δηλονότι τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Κοινωνός καί μέτοχος τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς καί φυσικῆς αὐτῆς κληρονομίας κατέστη ὑπὸ τῆς θείας προνοίας ἡ παλαιγενής Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθόδξων Χριστιανῶν, ἀναδειχθεῖσα οὕτω ὁ φυσικός καί πνευματικός φύλαξ καί λειτουργὸς αὐτῆς.

Συγκληρονόμος καί ἄμεσος διάδοχος τοῦ Βασιλικοῦ καί αὐτοκρατορικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθόδξων ἀναδεικνύεται τό εὐσεβές ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τοῦ ἔθνους δέ τούτου οἱ ὑπὲρ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀγῶνες αὐταπαρνήσεως, πολλῶ δέ μᾶλλον τό θυσιαστικόν αὐτῶν αἶμα ἐπισφραγίζουν τά ἐπὶ τῆς ἱεῤῥας παρακαταθήκης τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων θεσμοθετηθέντα προνόμια καί δικαιώματα. Ταῦτα βεβαίως δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπὸν, ὡς ἐσφαλμένως ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται, ἀλλὰ μᾶλλον μαρτυρίαν ζῶσαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ καί Οἰκουμενικοῦ κηρύγματος τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας.

«Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς, εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», παραγγέλλει ὁ Κύριος εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Χριστιανικὴ παρουσία εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καί συγκεκριμένως εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν μέχρι σήμερον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰ πνευματικά καί λατρευτικά κέντρα τῆς χριστιανικῆς πίστεως γενικώτερον καί τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθόδοξου ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως τῆς Ρωμηοσύνης,

είδικώτερον.

Μέ ἄλλα λόγια, τά Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν ἐγγύησιν τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῆ, ἀλλά καί διατήρησιν τῆς ἰδιαζούσης ἐθνικοθρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ. Τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὑπό πάντων, τόσοσιν τῶν Χριστιανῶν, ὅσον καί τῶν μὴ Χριστιανῶν. Οἱ Χριστιανοί, π.χ. διερωτῶνται: «*Ἡμεῖς ποῦ ἀνήκομεν; Ποία εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας καταγωγὴ*»; κ.τ.λ. Εἰς αὐτό βέβαια συνέβαλε καί συμβάλλει ἀπειλητικῶς ἡ ἔξαρσις τῆς θρησκευτικῆς ταυτότητος εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς τοιαύτης.

Ἡ συμβολὴ λοιπόν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεόντων δικαιωμάτων καί προνομίων τῆς Ρωμηοσύνης, δέν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν σωτηριολογικὴν καί ἐσχατολογικὴν αὐτῶν σημασίαν, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καί εἰς τὴν ἐν ἐξελίξει τελοῦσαν τάνῦν διαμόρφωσιν τοῦ διαθρησκευτικοῦ καί κοινωνικοπολιτικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἱερουσαλήμ, μέ σημεῖον ἀναφορᾶς πάντοτε τὴν Παλαιάν αὐτῆς Πόλιν καί φυσικά τό Παλαιόφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Σημειωθῆτω ὅτι τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τῶν ἄλλων συμπρεσβυγενῶν αὐτοῦ Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς προβάλλουν ὡς αἱ ἀκοίμητοι κανδηλαὶ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τοῦ φωτός τοῦ σώζοντος θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστῆς τυγχάνει ἡ κατ' ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Ρωμηοσύνη, καί μάλιστα ἐν μέσῳ ἄλλοθρήσκου καί ἑτεροδόξου περιβάλλοντος. Ἐπί πλέον δέ ἡ Ρωμηοσύνη ἀποδεικνύεται ὡς ἡ μόνη συνεκτικὴ καί ἐνοποιόσ δύναμις τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν καί τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν αὐτῶν ὄντοτήτων.

Ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ τελοῦντος ὑπό τὰς πολιτειακὰς ἀρχὰς καί ἐξουσίας, δηλονότι, τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας καί τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας (ὡς καί τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Quatar) καθιστᾷ τὴν ab antiquo ἀναγνωρισθεῖσαν θεσμικὴν αὐτοῦ θρησκευτικὴν καί ἐκκλησιαστικὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐξόχως σημαντικὴν, τόσοσιν διὰ τὴν ἐνότητά τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον καί διὰ τὴν συνύπαρξιν τῶν ὁμόρων λαῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

Ἐξ ἄλλου ὁ συνδυασμός τῆς διττῆς ἰδιότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὡς Ποιμενάρχου καί ἐν ταύτῳ Ἡγουμένου τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀγιοταφιτῶν, ἀποκαλύπτει τό ἀσκητικόν φρόνημα, ὑπό τοῦ ὁποῖου ἐμφορεῖται τό πνευματικόν μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης.

Ἀποτελεῖ χρέος, λοιπόν, ἱερόν πάντων ἡμῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ποιμένων καί ποιμαινομένων, «*ἢ κίνησις τοῦ δικαιωτάτου θυμοῦ ἀλλὰ καί ἡ συλλογὴ τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης*», κατὰ τό παράδειγμα τῶν θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγιοῦς Ρωμαιορθοδόξου ταυτότητος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ καί ἀλλαχοῦ διαβιούντων. Τό ἱερόν δέ τοῦτο χρέος κρίνεται, κατὰ τὴν ταπεινὴν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν γνώμην, ἄμεσον καί ἐπιτακτικόν».